

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 21 JANVIER 1926.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 23 janvier 1925 instituant une Caisse nationale
des pensions de la guerre.

DEVELOPPEMENTS

MESSIEURS,

L'article 21 de la loi du 23 janvier 1925 stipule :

« Sans préjudice des dispositions du 3e alinéa de l'article 2 et du 2e alinéa de
» l'article 4 de l'arrêté royal du 1er août 1921 portant coordination des disposi-
» tions de la loi du 25 juillet 1921 avec celles de la loi du 10 juin 1919 qui
» restent en vigueur, les demandes en réparation prévues par les dites lois ne
» seront plus recevables après le 31 janvier 1925. »

En fixant ce délai ultime pour les demandes introduites pour les dommages
aux personnes, les Chambres ont estimé que toutes les demandes raisonnables
avaient pu être introduites, et que des faits nouveaux étaient exclus pour
l'avenir.

Mais bien vite on s'est trouvé devant une situation différente et des cas nou-
veaux. On peut classer ceux-ci en trois catégories :

- a) les accidents causés par des explosions de munitions ;
- b) le décès d'invalides civils, laissant veuve et enfants ;
- c) des demandes d'anciens réquisitionnés, qui ne purent être introduites plus
tôt soit à cause de l'absence des intéressés, soit à cause d'une ignorance justifiable,
soit enfin parce que des demandes précédentes, dûment introduites, furent égarées
à l'insu des intéressés.

Mais toutes ces demandes si justifiées, furent déboutées par les tribunaux de
Dommages de Guerre, en vertu de l'article 21 de la loi sus-mentionnée.

Cette situation blesse l'équité.

Des personnes accidentées à la suite d'explosions avant le 31 janvier 1925,
furent reconnues et indemnisées comme victimes civiles de guerre ; des personnes
— heureusement de plus en plus rares — blessées dans les mêmes conditions,
mais après le 31 janvier, virent refuser leur demande !

D'autre part, des veuves dont les maris, invalides civils, moururent avant la
fin de janvier 1925, obtinrent une pension pour elles et leurs enfants ; celles qui
eurent le malheur de perdre leur soutien après le 31 janvier se virent exclues
et ne reçurent aucune pension.

En troisième lieu, il y a des anciens déportés qui ne sont rentrés au pays que récemment ; d'autres ont introduits des demandes qui furent égarées. Pourquoi ces malheureux ne pourraient-ils plus réclamer l'indemnité de 50 francs par mois, accordée à leurs compagnons ?

Il est certain que le législateur n'a ni prévu, ni voulu les conséquences iniques de la disposition précitée.

Aucune solution administrative ne peut remédier à cette situation.

C'est pourquoi nous proposons une modification à la loi.

EDMOND RUBBENS.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 21 JANUARI 1926.

Wetsvoorstel

tot wijziging der wet van 23 Januari 1925 waarbij een Nationale kas voor oorlogspensioenen wordt opgericht.

TOELICHTING

MINE HEEREN,

Artikel 21 van de wet van 23 Januari 1925 bepaalt het volgende :

« Zonder afbreuk te doen aan de bepalingen van het derde lid van artikel 2 en van het tweede lid van artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 Augustus 1921, houdende samenordering van de bepalingen der wet van 25 Juli 1921, met die der wet van 10 Juni 1919 welke van kracht blijven, zijn de aanvragen om herstel, voorzien bij gemelde wetten, na 31 Januari 1925 niet meer ontvankelijk ».

Door dien uitersten termijn voor het indienen der aanvragen wegens schade aan personen vast te stellen, heeft het Parlement gemeend dat alle redelijke aanvragen ruim gelegenheid hadden kunnen vinden om ingediend te worden en dat nieuwe feiten voor de toekomst uitgesloten waren.

Spoedig echter stond men voor een verschillenden toestand en nieuwe feiten. Men kan deze in drie categoriën rangschikken :

- a) de ongevallen veroorzaakt wegens ontploffing van ammunitie ;
- b) het overlijden van burgerlijke invaliden die vrouw en kinderen nalaten ;
- c) de aanvragen van oude opgeëischten die niet vroeger ingediend konden worden, hetzij wegens de afwezigheid van de belanghebbenden, hetzij wegens een begrijpelijke onwetendheid, hetzij ten slotte omdat de vroegere aanvragen, behoorlijk ingediend, zoek geraakten buiten weten van de belanghebbenden.

Maar al deze nochtans zoo rechtmatige aanvragen werden afgewezen door de Rechtbanken voor Oorlogschade, krachtens artikel 21 van bovengemelde wet.

Deze toestand is strijdig met de billijkheid.

De slachtoffers van ongevallen, veroorzaakt door ontploffingen vóór 31 Januari 1925, werden door de wet erkend en bekwamen een vergoeding als burgerlijke slachtoffers van den oorlog; de personen — gelukkiglijk hoe langer hoe zeldzamer — die in dezelfde voorwaarden gewond werden, doch na 31 Januari 1925, zagen hunne aanvraag afgewezen !

Anderzijds, kregen de weduwen waarvan de echtgenooten, burgerlijke invaliden, overleden zijn vóór het einde van Januari 1925, een pensioen voor haar en hare kinderen; de weduwen, die het ongeluk hadden haar steun te verliezen na 31 Januari, werden uitgesloten en zullen geen pensioen krijgen.

Ten derde zijn er oude opgeëischten die eerst kort geleden in het land teruggekomen zijn ; anderen dienden aanvragen in die zoek geraakten. Waarom zouden die ongelukkigen de vergoeding van 50 frank per maand niet meer mogen aanvragen die aan hunne kameraden toegestaan werd ?

Stellig heeft de wetgever de onrechtvaardige uitwerking van bovengenoemde bepaling, noch voorzien, noch gewild.

Er kan geene bestuurlijke oplossing gevonden worden aan dezen toestand.

Derhalve stellen wij eene wijziging aan de wet voor.

EDMOND RUBBENS.

CHAMBRE
des Représentants.

KAMER
der Volksvertegenwoordigers

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 23 janvier 1925 instituant une Caisse nationale des pensions de la guerre.

ARTICLE UN QUE.

L'article 21 (Dispositions transitoires) de la loi du 23 janvier 1925, instituant une Caisse nationale des pensions de la guerre est abrogé et remplacé par ce qui suit :

Art. 21. — Sans préjudice des dispositions du 3e alinéa de l'article 2 et du 2e alinéa de l'article 4 de l'arrêté royal du 1er août 1921 portant coordination des dispositions de la loi du 25 juillet 1921 avec celles de la loi du 10 juin 1919 qui restent en vigueur, les demandes en réparations prévues par lesdites lois, ne seront plus recevables après le 31 juillet 1926 pour les faits antérieurs au 31 janvier 1925 ; elles seront toujours recevables pour des faits nouveaux, dont le rapport direct avec les événements de la guerre sera dûment établi.

Art. 22. — Les Cours et Tribunaux seront compétents pour l'examen des nouvelles demandes, même au cas où un jugement ou un arrêt déboutant le sinistré serait intervenu.

WETSVOORSTEL

tot wijziging der wet van 23 Januari 1925 waarbij eene Nationale Kas voor oorlogspensioenen wordt opgericht.

EENIG ARTIKEL.

Artikel 21 (Overgangsbepalingen) van de wet van 23 Januari 1925 wordt ingetrokken en vervangen door hetgeen volgt :

Art. 21. — Onverminderd de bepalingen van de 3de alinea van artikel 2 en van de 2de alinea van artikel 4 van het Koninklijk besluit dd. 1 Augustus 1921 tot samenordering van de bepalingen der wet van 25 Juli 1921 met die der wet van 10 Juni 1919 welke van kracht blijven, zijn de aanvragen om herstel, voor feiten van vroegeren datum dan 31 Januari 1925, voorzien bij gemelde wetten, na 31 Juli 1926 niet meer ontvankelijk ; zij zijn steeds ontvankelijk voor nieuwe feiten, waarvan het rechtstreeksch verband met de oorlogsgebeurtenissen behoorlijk bewezen is.

Art. 22. — De Hoven en Rechtbanken zijn bevoegd om de nieuwe aanvragen te onderzoeken, zelfs in geval een arrest of een vonnis voor afwijzing van den geteisterde tusschengekomen ware.

E. RUBBENS.

Edg. MISSIAEN.

H. HEYMAN.

VANDEMEULEBROECKE.

P. VAN SCHUYLENBERGH.